

Exekuce

Při zkoumání, zda exekuční titul netrpí zásadními vadami není relevantní, zda a jak efektivně hájil povinný svá práva v nalézacím řízení. Zastavení řízení z důvodu zásadních vad exekučního titulu není podmíněno ani vyčerpáním řádných opravných prostředků v předcházejícím nalézacím řízení.

Vedení exekuce proti povinnému, který žádnou svoji právní povinnost vyplývající z exekučního titulu nejen neporušil, nýbrž ani porušit nemohl, je porušením ústavně zaručeného práva stěžovatele na soudní ochranu a spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v takovém případě je na místě aplikovat ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. pro odstranění zjevné nespravedlnosti.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 21 Cdo 2027/2023-91 ze dne 31.8.2023)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněného V. M., zastoupeného Mgr. T.V., advokátkou se sídlem v O., proti povinné Š. N., zastoupené Mgr. I.Š., advokátem se sídlem v O., prodejem nemovité zástavy, vedené u soudního exekutora Mgr. Jakuba Effenbergera, Exekutorský úřad Kolín, pod sp. zn. 219 EX 886/2022 a u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 50 EXE 3702/2022, o dovolání oprávněného proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 28. 2. 2023, č. j. 40 Co 466/2022-72, tak, že dovolání oprávněného proti části výroku I. usnesení krajského soudu, v níž bylo rozhodnuto o potvrzení usnesení soudu prvního stupně ve výrocih o náhradě nákladů řízení, jakož i proti výroku II. usnesení krajského soudu, se odmítá. Usnesení krajského soudu a usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 1. září 2022, č. j. 50 EXE 3702/2022-43, se zrušují a věc se vrací okresnímu soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

1. Opatřením ze dne 4. 5. 2022, č. j. 50 EXE 3702/2022-16, pověřil Okresní soud v Olomouci soudního exekutora Mgr. Jakuba Effenbergera se sídlem v Kolíně, Pražská č. 600 (dále jen „soudní exekutor“) vedením exekuce prodejem nemovité zástavy.
2. Povinná podáním doručeným dne 27. 5. 2022 navrhla zastavení exekuce s tím, že vedení exekuce je nepřijatelné, neboť má být realizováno podle exekučního titulu, který „není způsobilým exekučním titulem“. Tímto mělo být usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. 19 C 157/2012, které však není rozhodnutím, které ukládá zaplacení peněžité částky. Povinná odkázala na závěry Nejvyššího soudu v usnesení ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 2 Cdon 967/97, s tím, že předložený exekuční titul těmto závěrům neodpovídá. Zároveň namítla, že zástavní právo je promlčeno.
3. Okresní soud v Olomouci usnesením ze dne 1. 9. 2022, č. j. 50 EXE 3702/2022-43, exekuci zastavil (výrok I.) a rozhodl o povinnosti oprávněného zaplatit soudnímu exekutorovi náklady exekuce ve výši 6 665 Kč (výrok II.) a náklady povinné ve výši 2 100 Kč k rukám advokáta (výrok III.). Soud prvního stupně dovedl, že „...usnesení o nařízení soudního prodeje zástavy je zcela nesprávné, neboť soud v daném konkrétním případě vůbec neměl pravomoc takovýmto způsobem rozhodovat, kdy oprávněný se mohl svého práva domáhat u soudu vydáním titulu dle § 274 o. s. ř., kterým se ukládá zaplacení peněžité částky...“.

4. K odvolání oprávněného Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci usnesením ze dne 28. 2. 2023, č. j. 40 Co 466/2022-72, usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné potvrdil (výrok I.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok II.). Zcela se ztotožnil se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně.

5. Proti usnesení odvolacího soudu podal dovolání (a to proti „všem výrokům“) oprávněný. Namítl, že rozhodnutí odvolacího soudu je v rozporu s ustálenou judikaturou dovolacího soudu při řešení otázky pravomoci soudu rozhodnout o návrhu na nařízení soudního prodeje zástavy, jakož i při řešení otázky, zda je exekuční soud oprávněn přezkoumávat hmotně právní správnost exekučního titulu, a zda je taková vada exekučního titulu bez dalšího důvodem pro zastavení exekuce. Poukázal na rozpor s ustálenou judikaturou dovolacího soudu při řešení otázky významu nečinnosti povinné v řízení, v němž byl vydán nalézací titul, pro následné exekuční řízení podle tohoto titulu. Namítl rozpor s rozhodnutími Nejvyššího soudu, zejména usnesením ze dne 29. 1. 2020, sp. zn. 20 Cdo 4044/2019, usnesením ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 20 Cdo 4022/2017, usnesením ze dne 16. 2. 2022, sp. zn. 20 Cdo 104/2022, rozsudkem ze dne 23. 4. 2003, sp. zn. 25 Cdo 1520/2001, resp. rozhodnutími Ústavního soudu, zejména usnesením ze dne 17. 1. 2023, sp. zn. II. ÚS 2915/22, nálezem ze dne 17. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 871/11, a nálezem ze dne 1. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3194/18. Navrhl, aby bylo usnesení krajského soudu zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

6. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací [§ 10a zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)] po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

7. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

8. Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

9. Dovolání bylo podáno proti usnesení odvolacího soudu „v celém jeho rozsahu“, tedy i proti výrokům, jimiž odvolací soud rozhodl o náhradě nákladů řízení; dovolání proti výroku o náhradě nákladů řízení není podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. přípustné, Nejvyšší soud České republiky proto dovolání oprávněného proti těmto výrokům podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

10. Dovolání je přípustné ve vztahu k otázce, jaké skutečnosti jsou rozhodné pro posouzení, zda vedení exekuce není přípustné pro rozpor se základními principy právního státu, která doposud nebyla ve všech souvislostech v rozhodovací praxi dovolacího soudu řešena.

11. Nejvyšší soud se nejprve – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

12. Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že

dovolání oprávněného je opodstatněné.

13. Ze skutkových zjištění soudů [zejména potom soudu prvního stupně, jehož závěry odvolací soud převzal (srov. bod 8. obsahu usnesení odvolacího soudu); správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu – jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. – nepodléhá], vyplývá, že podle úvěrové smlouvy ze dne 13. 12. 1991 poskytla právní předchůdkyně oprávněného Komerční banka a. s. „střednědobý investiční úvěr na nákup autobusu“ ve výši 3 950 000 Kč, konečná splatnost úvěru byla stanovena na den 25. 11. 1995, že dodatkem k této smlouvě ze dne 7. 6. 1993 byla splatnost úvěru posunuta na den 15. 12. 1998 (viz bod 27. odůvodnění usnesení soudu prvního stupně), že zástavní smlouvou ze dne 10. 12. 1991, uzavřenou mezi Komerční bankou a. s. a panem J. V. byla výše uvedená pohledávka zajištěna zástavním právem k nemovitostem, jež jsou nyní předmětem exekuce, že usnesením Okresního soudu v Olomouci ze dne 27. 9. 2012, č. j. 19 C 157/2012-88, byl nařízen k uspokojení pohledávky zástavního věřitele z výše uvedené úvěrové smlouvy soudní prodej zástavy; usnesení nabylo právní moci dne 25. 10. 2012.

14. Podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. bude výkon rozhodnutí (a tedy i exekuce) zastaven, jestliže je nepřijatelný, protože tu je jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat. Ze srovnání znění tohoto ustanovení s ustanoveními § 268 odst. 1 písm. a) – g) o. s. ř. plyne, že zatímco důvody zastavení exekuce uvedené pod písmeny a) – g) jsou definovány konkrétně, je důvod pod písmenem h) formulován obecně, jelikož jeho účelem je umožnit, aby exekuce byla zastavena i v jiných závažných případech, které pro jejich možnou rozmanitost nelze s úplností předjímat resp. podrobit konkrétnímu popisu. Nauka i soudní praxe jsou jednotné potud, že důvody, pro které je namístež exekuci mít za (z jiných důvodů) nepřijatelnou, se typicky spojují A) s vadami exekučního titulu [pokud nezpůsobují jeho /materiální/ nevykonatelnost zakládající důvod zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. a) o. s. ř.], B) s pochybeními při nařízení exekuce, C) s rušivými okolnostmi při provádění exekuce, případně D) se specifickým jednáním povinného (způsobí-li například započtením zánik vymáhané pohledávky před vydáním vykonávaného rozhodnutí). Z povahy věci (včetně logického požadavku srovnatelnosti jednotlivých důvodů zastavení exekuce) musí jít o takové okolnosti, pro které je další provádění exekuce způsobitelné založit kolizi s procesními zásadami (byť mohou mít podklad v právu hmotném), na nichž je exekuce jakožto procesní institut vybudována [srov. § 268 odst. 1 písm. a) – d) a f) o. s. ř.], anebo je protichůdné účelu, který se jím sleduje, totiž zajistit efektivní splnění povinnosti vyplývající z vykonávaného titulu [srov. § 268 odst. 1 písm. e) a g) o. s. ř.]. Z toho, že se žádá, aby exekuce byla nepřijatelná, plyne, že musí jít o okolnosti, které se v uvedených směrech vyznačují odpovídající relevancí, resp. působí intenzivně a v podstatné míře; přirozeným smyslem exekuce totiž je, aby byla provedena, nikoli zastavena. Tomu odpovídá i míra ochrany, poskytované povinnému, která je (osobně) limitována též tím, že dobrovolně nesplnil to, co mu bylo autoritativním výrokem uloženo (srov. odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 9. 2005, sp. zn. 20 Cdo 1962/2004, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. 20 Cdo 446/2008, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. 20 Cdo 4662/2008, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2011, sp. zn. 20 Cdo 1787/2009, a další).

15. Dále Ústavní soud ve své judikatuře připustil, že výjimečně se lze i v exekučním řízení zabývat zásadními vadami exekučního titulu a na jejich základě zastavit výkon rozhodnutí (exekuce) podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., a to v případě, že ve věci jsou dány takové okolnosti, pro které je další provádění výkonu rozhodnutí způsobitelné založit kolizi s procesními zásadami (byť mohou mít podklad v právu hmotném), a výkonem rozhodnutí dochází k popření základních principů právního státu a ke zcela zjevné nespravedlnosti. Při zkoumání, zda exekuční titul netrpí zásadními vadami, přitom není relevantní, zda a jak efektivně hájil povinný svá práva v nalézacím řízení. Zastavení řízení z důvodu zásadních vad exekučního titulu tak není podmíněno ani vyčerpáním řádných opravných prostředků v předcházejícím nalézacím řízení (srovnej např. náleží Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2016, sp. zn. II. ÚS 2230/16, a ze dne 1. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 3194/18, či náleží pléna Ústavního soudu ze dne 8. 8.

2017, sp. zn. Pl. ÚS 9/15). Dále Ústavní soud ve svých nálezech ze dne 18. 4. 2017, sp. zn. II. ÚS 2357/16, a ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. I. ÚS 2456/16, konstatoval, že vedení exekuce proti povinnému, který žádnou svoji právní povinnost vyplývající z exekučního titulu nejen neporušil, nýbrž ani porušit nemohl, je porušením ústavně zaručeného práva stěžovatele na soudní ochranu a spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a v takovém případě je na místě aplikovat ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. pro odstranění zjevné nespravedlnosti (srov. také usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 3. 2021, sp. zn. 20 Cdo 410/2021).

16. Z uvedeného přehledu vyplývá, že námitky formulované pod bodem II. /3. a 5. přípustnost dovolání nezakládají, neboť, jak vyplynulo z výše uvedeného, zastavení exekuce z důvodu zásadních vad exekučního titulu není podmíněno vyčerpáním řádných opravných prostředků v předcházejícím nalézacím řízení.

17. Nejvyšší soud v mnoha rozhodnutích (např. v usnesení ze dne 25. 5. 2000, sp. zn. 20 Cdo 2475/98, uveřejněném v časopise Soudní judikatura pod publikačním číslem 123/2000, usnesení ze dne 29. 5. 2002, sp. zn. 20 Cdo 970/2001, uveřejněném v témže časopise pod publikačním číslem 105/2002) vysvětlil, že okolnost, že soudní řízení, jež předcházelo vydání k výkonu (exekuci) navrženého rozhodnutí, bylo postiženo vadou [zmatečnostní nebo „jinou“ vadou podle § 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř.], nezakládá současně vadu řízení o výkon (exekuci) takového rozhodnutí. V usnesení ze dne 24. 6. 2008, sp. zn. 20 Cdo 3547/2006, Nejvyšší soud výslovně formuloval a vysvětlil závěr, že případné vady nalézacího řízení, byť by skutečně existovaly, se do exekučního řízení nepřenesají a nepředstavují okolnosti rozhodné pro nařízení exekuce. Obdobně též soud v usnesení ze dne 8. 8. 2006, sp. zn. 20 Cdo 1558/2006, zdůraznil, že stěžejním principem exekučního řízení je zásada, podle níž věcná správnost vykonávaného rozhodnutí nemůže být ani nepřímo prostřednictvím výtky vad nalézacího řízení, v řízení exekučním zpochybněna, jelikož opačný závěr by ve svém důsledku vedl k narušení právní jistoty osob vycházejících v dobré víře z věcné správnosti vykonávaného rozhodnutí. K nápravě vad nalézacího řízení mohou sloužit pouze zákonem stanovené procesní prostředky, nikoli námitky uplatňované v rámci exekuce. Rovněž Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 10. 11. 2006, sp. zn. IV. ÚS 530/06, zdůraznil, že právě exekuční řízení je řízením formálním, jelikož sleduje jiný cíl než řízení nalézací, a to nucenou realizaci v nalézacím řízení již stanovených práv a povinností, a že tudíž v něm vady nalézacího řízení zkoumat a odstraňovat není přípustné (srovnej také např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 2. 2013, sp. zn. 20 Cdo 3605/2012).

18. Z recentní judikatury k případům, kdy Nejvyšší soud neshledal, že by výkonem rozhodnutí došlo k popření základních principů právního státu, lze odkázat na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 10. 2021, sp. zn. 20 Cdo 2512/2021, nebo na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2021, sp. zn. 20 Cdo 2567/2020 (ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 11. 5. 2021, sp. zn. III. ÚS 1036/21); dále v usnesení ze dne 7. 6. 2022, sp. zn. 20 Cdo 1418/2022 (ústavní stížnost proti tomuto usnesení byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2023, sp. zn. III. ÚS 395/23), byl vysloven závěr, že případně nesprávné posouzení právní normy směřující k ochraně slabší smluvní strany (zde spotřebitele) ze strany nalézacího soudu, jež vydal exekuční titul, nevede bez poukazu na další okolnosti případu k závěru o nevykonatelnosti formálně vykonatelného exekučního titulu ve formě směnečného platebního rozkazu pro rozpor se zásadami demokratického právního státu.

19. Oproti tomu lze v judikatuře vysledovat typické situace, kdy závěr o popření základních principů právního státu byl shledán; jde především o případy, v nichž exekučního titulu bylo dosaženo v důsledku trestného činu rozhodce (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2016, sp. zn. 20 Cdo 1134/2016), popř. jiných osob, do věci zainteresovaných (trestný čin oprávněného – srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. 20 Cdo 2131/2008, nebo trestný čin finanční poradkyně věřitele – usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2020, sp. zn. 20 Cdo 1210/2020), nebo o mnohokrát zdůrazněné případy, kdy rozhodčím nálezem došlo k přiznání neúměrně vysokých úroků,

úroků z prodlení, smluvní pokuty či jiných plateb (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 9. 2021, sp. zn. 20 Cdo 1812/ 2021, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2023, sp. zn. 20 Cdo 3062/2022, a další).

20. Společným jmenovatelem těchto případů je skutečnost, že jsou (v individuální rovině) dány naprosto výjimečné okolnosti, kdy intenzita porušení právního řádu dosahuje takové úrovně, že lze skutečně dovést popření základních (ústavních) principů právního řádu.

21. V posuzované věci však podle názoru Nejvyššího soudu k takové situaci nedošlo.

22. V této věci se posuzuje realizace zástavního práva zástavním věřitelem proti zástavci (zástavnímu dlužníku). V teorii i praxi není (a nikdy nebylo) pochyb o tom, že zástavní právo vždy (i podle minulé právní úpravy) bylo považováno za právo subsidiární (jako podpůrný zdroj uspokojení pohledávky zástavního věřitele) a akcesorické (zástavní právo nemá vlastní hospodářský účel a je bezprostředně navázáno na pohledávku, již zajišťuje). Stejně jako nyní byla rozlišována zajišťovací funkce zástavního práva a uhrazovací funkce zástavního práva (srov. ustanovení § 126c odst. 1 zákona č. [109/1964](#) Sb., hospodářský zákoník, § 151a, resp. § 154f zák. č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, § 152 a násl. zák. č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění po 31. 12. 1999, § 1309 a násl. zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník, a dále zejména Bureš, J., Drápal, L.: Zástavní právo a soudní praxe, C. H. Beck, Praha 1996, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2022, sp. zn. 21 Cdo 1053/2021, a mnoho dalších).

23. V průběhu času se pouze měnily způsoby a právní (procesní) prostředky realizace uhrazovací funkce zástavního práva; vždy však princip zástavního práva (tedy možnost uspokojení pohledávky zástavního věřitele z výtěžku zpeněžení zástavy) zůstal stejný [ať již formou přisudku odsuzujícího k zaplacení zajištěné pohledávky (popřípadě též jejího příslušenství) s tím, že uspokojení této pohledávky se oprávněný zástavní věřitel může domáhat jen z výtěžku prodeje zástavy (u zástavních práv, u nichž nárok na uspokojení zástavního věřitele ze zástavy vznikl do 31. 8. 1998 – srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 1997, sp. zn. 2 Cdon 967/97, uveřejněné pod číslem 46/1998 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek), nebo formou rozhodnutí o nařízení soudního prodeje zástavy (srov. ustanovení § 200y – § 200za o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2013, ustanovení § 358 odst. 1 věta první zákona č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních), popř. nově dokonce mimo jiné i formou přímého prodeje ve veřejné dražbě podle zákona č. [26/2000](#) Sb., o veřejných dražbách, (srov. ustanovení § 1359 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník)].

24. Je tak nesprávný závěr soudů, že „...soud v daném konkrétním případě vůbec neměl pravomoc takovýmto způsobem (myšleno rozhodnout o nařízení soudního prodeje zástavy – pozn. dovolacího soudu) rozhodovat...“, neboť pravomoc soudu (srov. ustanovení § 7 o. s. ř.) rozhodovat (v roce 2012, kdy bylo vydáno rozhodnutí, které je v tomto případě titulem pro nařízení exekuce) podle návrhu zástavního věřitele o nařízení soudního prodeje zástavy vyplývala přímo ze zákona (srov. ustanovení § 200y – § 200za o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2013); skutečnost, že o návrhu na nařízení soudního prodeje zástavy rozhodující soud mohl nesprávně posoudit přechodná ustanovení jednotlivých (v úvahu připadajících) předpisů, na jeho pravomoci věc rozhodnout nic nemění.

25. Z uvedeného (srov. body 22. a 23. tohoto usnesení) je dále nepochybné, že případný (hmotněprávní) omyl nalézacího soudu při volbě té které formy realizace uhrazovací funkce zástavního práva nemůže mít za následek popření základních (ústavních) principů právního řádu, neboť vždy jde o realizaci hmotněprávní podstaty zástavního práva (srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 2022, sp. zn. 20 Cdo 104/2022); ochrana práv zástavního dlužníka zůstává ve všech případech stejná či obdobná, tudíž ani nemohlo být zasaženo do jeho ústavně zaručených práv (zejména do práva vlastnit majetek – srov. čl. 11 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 odst. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, či práva na

spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).

26. Z uvedeného vyplývá, že dovoláním napadené usnesení odvolacího soudu není, pakliže odvolací soud dovodil existenci důvodů pro zastavení exekuce podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., správné. Protože nejsou dány podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání a ani pro změnu usnesení odvolacího soudu, Nejvyšší soud České republiky toto usnesení zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že důvody, pro které bylo zrušeno usnesení odvolacího soudu, platí i na usnesení soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud rovněž toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně (Okresnímu soudu v Olomouci) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.), v němž je nutno posoudit důvodnost návrhu na zastavení exekuce v důsledku promlčení zástavního práva.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Likvidace dědictví](#)
- [Jistota](#)
- [Insolvenční řízení](#)
- [Exekuce](#)
- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)